

De vloek van de paternoster

De vloek van de paternoster

DIRK VAN HECKE & RONNY WIJNINGS

Schrijver: Dirk Van Hecke & Ronny Wijnings

Lay-out: Ruth Van Hecke

Illustraties: Carla Du Tré

ISBN: 9789464488128

© 2022 Dirk Van Hecke, Ronny Wijnings

VOORWOORD

Dit is een werkstuk, een scenario voor een theatervoorstelling. Een verteller/acteur vertelt het verhaal aangevuld met live muziek waarbij de muziek en liedjesteksten telkens een aanvulling zijn aan het thema binnen het verhaal.

Ons verhaal speelt zich af in de jaren zeventig. Waar je ook opgroeide, ikzelf in Waasmunster en Ronny in Berendrecht, bij het uitwerken botsten we op identieke anekdotes en belevingen qua school, uitgaan, eerste liefdes etc. Muzikaal gezien zijn deze jaren ook een ideale periode omdat ze een smeltkroes waren van diverse muziekgenres. Van uitlopers van de sixties over disco tot punk. Al die verschillende genres hebben we dan ook verwerkt in onze liedjes. Deze voorstelling zou de hedendaagse jeugd een beeld kunnen geven over de toenmalige tijdsgeest en hoe wij als jongeren opgroeiden. Voor onze leeftijdsgenoten zullen vele situaties sowieso herkenbaar zijn.

Vele ideeën eindigen jammer genoeg ergens in een ladekast of blijven enkel bewaard op een computer van de bedenker. Culturele centra programmeren vooral gevestigde waarden om budgettaire redenen. Er is soms weinig ruimte voor het onbekende. Tijdens de 'Coronajaren' lag alles stil op cultureel vlak. Postcorona werd het nog moeilijker, bijna onmogelijk om dit project te realiseren.

Met deze reden wilden we de vertelling en de demoversies van de liedjes, opgenomen thuis in een homestudio, via dit boekje met jullie delen zodat niet al ons werk zomaar verloren gaat. De QR-codes kunnen via de camera van je smartphone worden gelezen. Dit zal automatisch een MP3-file openen zodat je de liedjes kan beluisteren. Sluit je hoofdtelefoon er op aan, relax en keer even terug in de tijd.

Veel lees- en luisterplezier.

Dirk

EUROVISIE SONGFESTIVAL

7 April 1973 zal mijn leven veranderen. Ik ben net geen 12. Luxemburg is dit jaar het land en plaats van het gebeuren. Het was één van die avonden waarbij je als kind langer mocht opblijven. Zoals elke zaterdagavond, maar deze had wel iets bijzonders. Deze avond duurde tot over middernacht. Kortom, een avond om opgewonden naar uit te kijken. Op andere zaterdagen was het gaan slapen nadat Mannix werd afgetiteld. De privédetective die in de eerste 15 minuten van elke aflevering flink in elkaar werd getimmerd maar op het einde toch nog altijd won van de slechteriken met enkele welgerichte vuistslagen. 194 afleveringen heeft die man dat volgehouden zonder één tand te verliezen... Als kind keken we op naar zo'n sterke mannen.

't Songfestival was feestdag. Geen officiële, maar een kinderfeestdag. In iedere huiskamer met een tv-toestel werd in gezinsverband gekeken en elk had zijn favoriete lied. Goed beeld en klank krijgen was niet vanzelfsprekend. Geen kabeldistributie of streamingdiensten, maar daken vol met antennes en vernuftige systemen van richeltjes en staalkabel om de antenne in de beste richting te kunnen doen draaien. Als het tenminste geen mistig weer was, want anders werd mist standaard meegeleverd op de zwart-witbeeldbuis. Ja, er moest wat voorbereid worden voor we met zijn allen konden gaan zitten: een pak zoute TUC-koekjes opendoen en een glas limonade of spuitwater met grenadine - rode limonade - uitschenken. Dat alles was al een belevens op zich en het hoogtepunt van de avond moest dan nog komen: de spanning van de puntentelling. Die zevende April 1973 was het afwachten hoe en op welke plaats mijn favoriet, Cliff Richard, ging eindigen. Het bleef spannend tot de laatste twee landen.

"Good evening France, can we have your votes please?" Punten geven van laag naar hoog. Welk land krijgt uiteindelijk de meeste punten? Spanning tot het laatste moment. Frankrijk gaf als voorlaatste land tien punten aan Luxemburg en nieuwkomer Israël gaf ook nog eens een acht aan de uiteindelijke winnaar. Daarmee werd het lot van mijn favoriet bezegeld. Anne Marie David won met *'Tu te reconnâtras'*. Cliff Richard en ikzelf moesten het stellen met een derde plaats met *'Power to all our friends'*. In mijn ogen onterecht. Er werd die avond geen ander nummer gespeeld en gezongen met dat rockgehalte en zulk een